

4 Σεπτεμβρίου 2015

Τι είδους αγάπη;

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

«Μα εγώ τους αγαπώ τους ανθρώπους», λέμε συχνά. Δεν ωφελεί καθόλου να κρυβόμαστε πίσω από τέτοιες υπεκφυγές. Όλους τους ανθρώπους όταν βρίσκονται μακριά, τους αγαπάμε! Ένας συγγραφέας απεικονίζει τον χαρακτήρα ενός ήρωά του ως εξής: «Αγαπούσε την ανθρωπότητα σε τέτοιο βαθμό, που έφτανε στο σημείο να μισεί κάθε μεμονωμένο πρόσωπο, επειδή αυτό παραμόρφωνε στα μάτια του την τέλεια εικόνα της ανθρωπότητας». [Πρόκειται για τον Ντοστογιέφσκι και τον ήρωά του Ιβάν Καραμάζωφ]. Αγαπούσε αληθινά την αφηρημένη έννοια, μη πραγματική (εξιδανικευμένη) ανθρωπότητα• ό,τι όμως αφορούσε σε συγκεκριμένο άνθρωπο ή σε ομάδα ανθρώπων δεν μπορούσε να το ανεχτεί, να το αντέξει. Στους πραγματικούς ανθρώπους διέκρινε την ασχήμια, ενώ αυτός ονειρευόταν την τέλεια ομορφιά που δεν υπάρχει ούτε υπήρξε ποτέ, την ομορφιά που κανένας δεν πρόκειται να δει πριν από τη Δευτέρα Παρουσία.

Κι η αγάπη για τους ανθρώπους που τυχαίνει να είναι τριγύρω μας, ίδιας πάστας δεν είναι; Περιορίζεται σε ελάχιστους• μα κι αυτούς δεν τους αγαπάμε με την πρώτη, δεν τους αγαπάμε χωρίς να τους θέτουμε προϋποθέσεις• οι τσακωμοί είναι

ασταμάτητοι, τα αισθήματά μας γίνονται ψυχρά. Και σαν επιστέγασμα όλων έρχεται η αποστροφή μας για τους άλλους.

Ο Απόστολος Παύλος παραγγέλει: Να σηκώνετε ο ένας το φορτίο του άλλου και έτσι θα εφαρμόζετε πλήρως τον νόμον του Χριστού (Γαλ. 6, 2 «ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ:»]. Τούτα τα βάρη δεν είναι μόνο οι δυστυχίες της ζωής, αλλά και το βαρύ φορτίο του προσώπου του άλλου ανθρώπου. Όλοι μπορούμε να σηκώσουμε το βάρος της θλίψης του άλλου, όταν πρόκειται για μια σύντομη αρρώστια, μια πρόσκαιρη διένεξη• πόσο φοβερό είναι να βλέπουμε ότι η θλίψη διαρκεί, η αρρώστια παρατείνεται, οι στερήσεις δεν έχουν τέλος. Δεν περνά πολὺς καιρός (καιρός ειλικρινούς θλίψης για το πρόσωπο του άλλου και φροντίδας ανιδιοτελούς για τις ανάγκες του) και απέναντί του ψυχραινόμαστε: «Μα δεν θα τελειώσει ποτέ η αρρώστια του, η ανέχειά του, ο πόνος του; Είναι καιρός πια ν' αναρρώσει! Είναι καιρός να κουνηθεί κι αυτός λιγάκι, να συνέλθει! Θα πρέπει εγώ ν' ασχολούμαι μ' αυτό τον άνθρωπο όλη μου τη ζωή;». Όμως ο Κύριος δεν φέρεται έτσι σ' εμάς. Όσο διαρκεί η ζωή μας – κάποιες δεκαετίες δηλαδή- ο Κύριος υπομένει, περιμένει, ελπίζει και όλο αυτό τον καιρό, ναι όλο αυτό τον καιρό, μοχθεί να μας προσφέρει βοήθεια...

Δυστυχία δεν σημαίνει ν' αγαπάμε λίγους ανθρώπους, να μη μπορούμε ν' αγαπήσουμε μεγάλο πλήθος, να έχουμε καρδιά στενόχωρη [«στενοχωρεῖσθε ἐν τοῖς σπλάγχνοις ὑμῶν», λέει ο Απόστολος Παύλος (Β΄ Κορ. 6, 12)]. Δυστυχία είναι να βλέπουμε πόσο θλιβερή και αξιολύπητη είναι η αγάπη μας γι' αυτούς που ισχυριζόμαστε ότι είναι τα αγαπημένα μας πρόσωπα• πόσο κλονισμένα από την ανυπομονησία, πόσο γυμνή από στοργή και ευαισθησία, πόσο παράλογη και εξωφρενική!

Πρέπει να συλλογιστούμε λοιπόν ποια είναι η σχέση μας με τα μέλη του περιβάλλοντός μας και ν' αναρωτηθούμε: Τι είδους αγάπη έχω προς αυτούς; Μια αγάπη χαράς ή μια αγάπη φορτική; Διότι είναι πράγματι πιθανό, η αγάπη μας να πνίγει κάποιον, να τον κάνει να νιώθει ανελεύθερος, σκλάβος• είναι πιθανό κάτω από το βάρος αυτού που εμείς ονομάζουμε «αγάπη», ο αγαπώμενος να υποφέρει. Υποφέρει όταν εμείς νομίζουμε ότι γνωρίζουμε καλύτερα από αυτόν ποιες είναι οι ανάγκες του, πού είναι η χαρά του• όταν του αφαιρούμε και το ελάχιστο της ελευθερίας του, της δημιουργικότητάς του• όταν επιθυμούμε να διευθύνουμε εμείς οι ίδιοι τη ζωή του, προκειμένου να τον «βελτιώσουμε»...

Του Μακαριστού Μητροπολίτου Σουρόζ Αντωνίου Μπλουμ

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr